hjelp i olyckan. Så stadgas t. ex. att den, som på annat håll assurerat någon del af sitt fartyg till högre belopp, än den vid värderingen blifvit anslagen, så snart förhållandet yppas, bör till Föreningen betala en lika stor summa, som nämnda assurans utgör. Också synes den ringa tillökningen i premier för vintermånaderna vittna för föreningens omsorg att främja medlemmarnes bästa.

Urståndsatte att ens ungefärligen beräkna, huru stor summa årligen utgår ifrån Finland för sjöassuranser, kunne vi dock lätt sluta, att den måste vara ganska betydlig. Påminnelsen om fördelen deraf, att dessa penningar kunde stanna inom landet, vore fåvitsk, i händelse icke visas kan, att fördelen för skepsredare verkligen vore större vid den inhemska assuransen än vid den utländska. Detta synes oss åter kunna slutas redan deraf, att de praktiska och beräknande Norrmännerne föredraga inhemska assuransföreningar framför de Engelska. En temligen säker beräkning i detta hänseende vore icke serdeles svår att göra för dem, som känna de Engelska assuradörernas premier t. ex. under de sist förflutna tio åren, om de med medeltalet af dessa jemföra de här uppgifna i den Norrska föreningen samt för samma tid beräkna lästetalets af förolyckade fartyg förhållande till hela lästetalet i samma distrikt. Ty om sedan fartygets värde per läst antages t. e. till 200 R–l B–co Assign. och de båda olika premierna för ett år utföras för hela distriktets lästetal, så finnes, huruvida summan af de efter här uppgifven procent beräknade premier betäcker den årliga förlusten eller icke. Skulle för detta ändamål ännu det ofvannämnda 10 P. C. tillskottet blifva erforderligt, och detta jemte premiesumman skulle öfverstiga de årliga assuranspremierna på England, så kunna vi icke inse annat, än att planen till en inhemsk assuransförening vore förkastlig. Men är förhållandet omvändt, så bjuder egen fördel landets skeppsredare att vara betänkta på en assuransförening dem sjelfva emellan, till fördel äfven för landet. Att dennas försäkningar borde inskränkas blott till fartyg och inventarier, är redan i det föregående antydt. Den vore också härigenom högst lämplig isynnerhet för Österbotten, emedan der frakthandel är så vanlig, och således endast fartyget går för redarens risk.

Vi sluta i den förhoppning, att någon bland H–rr Handlande måtte hedra vårt blad med en på större sakkännedom stödd uppsats i ämnet, och förbinda oss att på reqvisition ombesörja en afskrift af här citerade stadgar för den Norrska Assuransföreningen.

113 *BLAND FÖRETEELSER INRIKES ...*

Saima n:o 28 11.VII 1844

Bland företeelser Inrikes är den för Saima märkligaste Borgå Tidnings högtidligen förkunnade uppsåt att »under sommaren ej förmå Saima till strid.» Hvadan detta kommer, kan naturligtvis ingen utgrunda; likasålitet som någon ännu torde kunnat inse, hvarom någon landets Tidning hittils haft att strida med den i Borgå. – Ty ingen har väl förmodat, att någonsin så mycken ädel metall skulle finnas i dess spalter, som enligt dess egen försäkran der numera innehålles. Med all millionärens ädla sjelfkänsla förkunnar nemligen det ryktbara bladet. »Man finner *här* den ofantliga öfvervigten af myntadt guld under H. M. Kejsar *Nikolais* och myntadt silfver under Kejsar *Alexanders* regering.» Oerhördt! Der, just der finnes nu detta guld och silfver!

Alltsamman har Borgå Tidning strukit i sin ficka!

Samma blad gör en profridt mot »Profryttarena.» Det är godt och väl, ty dessas antal har verkligen vuxit till öfver all mått. Men glömmer då Borgå Tidning, att hvarje prenumerationsanmälan för en Tidning är en dylik profryttare. Det kunde väl stundom inträffa, att äfven en sådan pränglar ut skräp på den goda allmänheten mot dennes goda hårda Silfverrublar. Månne också icke bland den läsande allmänheten kunde finnas dem, som »utan tillräcklig kännedom om varans värde – icke heller kunna hafva tillräcklig klokhet att undgå de för dem utlagda snaror?» Skulle icke B. T. »af denna anledning» vara »så konservativ,» att den tillstyrkte några »prohibitiva åtgärder» mot sistnämnda slags profryttare såsom »tidsenliga åtminstone under ännu en generation.» Så t. ex. kunde vara nödigt, att de förseddes med vederbörligt intyg, att genom försvinnandet af de spalter de erbjuda verkligen en lucka skulle uppstå i landets litteratur. För egen del kunde B. T. alltid vara säker, emedan den ju alltid kan stödja sig på Stiftsnyheterna såsom god vara. Hvar och en finner det säkert billigt att med den ena spalt, som upptager dessa, låta de öfriga följa på köpet, vore de också fullkomligt toma äfven på trycksvärta.

114 GENMÄLE TILL ARTIKELN OM BROTT OCH STRAFF (I F. A. T. N:O 128–131.)

Saima n:o 28 11.VII 1844

Kanske erinrar sig läsaren, att en artikel uti ofvanstående ämne var synlig i Finl. Allm. Tidning mot slutet af förlidna år. Till denna, undertecknad S–n, infördes i samma Tidning med signaturen – de – några anmärkningar, till hvilka åter Saima fogade ett par ord. Vi hade dervid icke för afsigt att störa de båda värda Insändarenas diskussion, utan om möjligt upplifva densamma genom att fästa våra läsares uppmärksamhet på den sistnämnda författarens i många afseenden anmärkningsvärda artikel. Då båda deruti syntes vare ense, att åtskilliga allmänna lagens straff-bestämningar hellre förderfva än förbättra den brottsliga, samt att större mildhet i kriminallagstiftningen vore af tidens anda och folkets bildning påkallad, och då vi för vår del intet kunde hafva att häremot invända, så ansågo vi denna del af frågan lämpligen kunna lemnas vid den utredning, densamma redan vunnit. Ett skäl härtill finnes ännu deri, att föga någon i vår tid eger panna att uppträda såsom försvarare för en Drakonisk lagstiftning.

Deremot har H:r – de – visat sig böjd att in någon mon öfverflytta straffrättigheten från staten till kyrkan. Så förmenade han, att t. ex. stockstraffet, ådömdt af kyrkomyndigheterna, borde flitigare användas. Då han nu intet anfört, som kunde bevisa detta straffs förbättrande egenskap[1], och vi icke heller känna något förnuftigt skäl för kyrkans straffrättighet öfverhufvud, så kunde vi i Förf:s påståenden icke se annat än en oväntad skymt af hierarkisk anda, en håg att införa godtyckliga inquisitionstribunaler i stället för de allmänna lagbundne domstolarne. Den var oväntad, emedan samma författare i öfrigt ådagalade så humana och liberala tänkesätt. Jemte denna anmärkning uppmanade vi Förf:n att vidare utveckla sina tankar i fråga om

[1] Det är blott med afseende på detta yrkande, vi anse Förf. hafva glömt, att offentliga vanärande straff icke äro säkra medel att förbättra.